

Yolumuz Sevgiden Geçerken

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 19 Kasım 2016

Boyutsuzluğumu kurcalıyorum ve sorguluyorum. Öncesizliğin ritüelinde devrik bir tümceye sığınıp, kırağı çalan öksüz yüreğime danışıyorum melül mahzun:

Güdümlü bir mermi olmayı mı yeğlersin?

Yorgun coğrafyalardan gelmişiz madem, sığıyoruz birbirimize. Varlıksız terennümler biriktiren tüm isyanları görmezden gelip, sıra dışı bir sıradanlık biriktirmenin telaşı ile hem de tüm rencide edilmişliğimize inat...

Saygıda kusur etmeden ve sebepli sebepsiz yolumuz sevgiden geçerken...

Nidalar savruldukça hele ki duyulmazken sesim/iz...

Gıpta ile baka kaldığımız evrenin arkasından serpiştirdiği çakıl taşları: Kundaklanmış gönüllerde nasıl mahrem kalabilir ki, demelere aldırmadan ve payidar olacağımızın kıvancı ile...

Geçit vermez karlı dağların yalnızlığı ile özdeşleşen ama mağlup kılınmayı da bir türlü yediremeyen. Sanrıları satıp gerçekler aldığımız belki de asılsızlığın yorgunluğunu sineye çektiği/iz her duygu ki ifşa edilesi yine de utanç kaynağı iken çıplak bir yürek.

Yol iz bilmemek belli ki cebelleştığım/iz onca tahakküm...

Israrlı sakıncalar biriktirmek hem de asılsızlığın göreceli tanıklığında kıyama durmak kadar da olağan ve rahatlatıcı bir edim iken ayarlamaya çalıştığım o frekans.

Yitip gidenlere rahmet okumakla da eşdeğer hem de olası sakıncalarını sineye çekip kendimi alamazken öncelikle kırık bir sarnıcı mesken eylemek ardından bir gölgeyi evlar edinmek ve hangi cürüm ise işlemediğim haksızlığın boyutsuzluğunda göreceli bir söylemde yine sıra dışı bir eylem niteliğinde hazır ola geçmek cümlelerin ve günün başında.

Biriken ama taşmayı erteleyen.

Sevip de sevilmemelerin intizarında müebbede çarptırılmak hem de ne için...

Kırık bir rotada, kırılğan bir nidada ve kırıcı olmamayı mesken edinip kırılmalara razı...

Sükûtu derinlerde saklı niyazında evrilen aklım gibi ve yitik sevdalar iken nazire eden hem de iki yakası bir araya gelememiş şu şehir-i İstanbul kadar da yorgun ve dermansız.

Muğlak bir tını belli ki aşkın rotası.

Sıra dışı bir tezahür belli ki her bir benliğin içine düştüğü o yangın belki de bir milat her ölüm ve yeni yetme bir sevinç yine yüreğin pazarlığında güme giden nice beyhude aşkın telaşı ve yâd ettikçe dünleri, kıt kanaat sevgi kırıntılarına maruz kalıp o koca dilim ekmeği pay etmeye doyamadığımız bir tahayyül yine aşkın pazarında dilaltı hapiymişçasına sevdadan ve sevmelerden yana iken tüm telaşımız ve imlerin yağmurunda bir dirhem ıslanmadan kuru sıkı bir tabanca ile öldürdüğümüz ilk gençlik hayallerimiz...

Büyüdükçe küçülen umutlarımız.

Küçüldükçe büyüyen sevdamız ve yetilerimiz ki mermisi en derinde ve acısı duyulmaz yine de payidar kılmaya yeminli bir dümen üstelik her kırdığımızda yine varlığımızın uzantısında bir tılsımı buyur ederken öncelikle iç dünyamıza sonrasında evrene yine de doyumсуuz bir ruhtan yana şansımızı fazlaca zorladığımız.

Gömülü bir bildirge mahiyetinde tüm o yeknesak ama yürekten beyan ettiğimiz yine de gümbürtüye giden muğlâk bir tınıda kaybolmaya ant içmişsek bir kez...